

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **obec Zašová**, se sídlem Zašová 36, PSČ 756 51, zast. Ing. Alenou Jendřejkovou, daňovou poradkyní se sídlem Žižkova 16, Zábřeh, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2014, č.j. 14848/14/5000-14401-700796,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou dne 4. 8. 2014 Krajskému soudu v Brně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2014 č. j. 14848/14/5000-14401-700796, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj, Územní pracoviště ve Valašském Meziříčí (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 6. 11. 2013, č. j. 1671661/13/3310-04400-706443, kterým byla žalobci vyměřena daň z převodu nemovitosti ve výši 331.440 Kč.

II. Obsah žaloby

[2] První námitka žalobce brojí proti tvrzení, že kanalizace a kanalizační řady jsou nemovitostmi. Žalobce má za to, že se dle zákonné definice nemovitosti zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, nejedná o stavby pevně spojené se zemí, jelikož tyto stavby nemají žádný základ a tedy podmínku stavby spojené se zemí pevným základem nemůže splňovat. Žalobce svůj výrok podporuje tím, že technologicky stavba kanalizačních řad probíhá tak, že řad je uložen do výkopové rýhy a shora i zespod je zasypán štěrkopískem, nikoliv zalit betonem. Dále namítá, že kanalizace a kanalizační řady nebyly evidovány v katastru nemovitostí ve smyslu zákona č. 344/1992, o katastru nemovitostí ČR a nejsou, dle ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, předmětem daně z nemovitosti. Dále odkazuje na znalecký posudek ing. P. T., kde znalec hovoří o kanalizacích jako o stavbách nezapisovaných do katastru nemovitostí, které nemohou splňovat podmínky definice nemovitostí dle občanského zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb.).

[3] Žalobce dále namítá, že žalovaný rozhodl ve svém rozhodnutí nesprávně, protože celou problematiku, s ohledem na argumentaci žalobce, neposoudil v celé šíři a nesprávně aplikoval ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění účinném pro projednávanou věc, týkající se předmětu daně.

[4] Žalobce konstatuje, že k zániku jeho účasti jako akcionáře ve společnosti Vodovody a kanalizace Vsetín, a.s., tudíž k nesplnění podmínky pro osvobození dle ustanovení § 20 odst. 6 písm. d) zákona o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění účinném pro projednávanou věc, došlo na základě požadavku Státního fondu životního prostředí. V zájmu zajištění podstatné části finančních prostředků na čištění odpadních vod z dotací Evropské unie musela být splněna podmínka výhradního vlastnictví obchodní společnosti městy a obcemi jako akcionáři. V roce 2012 byla tedy založena nová společnost Valašská vodohospodářská a.s., do které byly převedeny akcie společnosti Vodovody a kanalizace Vsetín, a.s., a která je zcela ve vlastnictví územně-samosprávných celků.

[5] Žalobce má za to, že dle zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí v platném znění je od daně z nabytí nemovitých věcí osvobozeno nabytí vlastnického práva k nemovité věci právnickou osobou v případě nabytí z majetku územního samosprávného celku. V souladu s ustanovením § 6 odst. 3 zákonného opatření Senátu o dani z nabytí nemovitých věcí je u územního samosprávného celku podmínka jednoho člena splněna i v případě, že členy právnické osoby jako nabyvatele jsou pouze územní samosprávné celky. Žalobce by tedy při aplikaci výše zmíněného zákona, vyhověl podmínce pro osvobození od daně z převodu nemovitých věcí.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[6] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 30. 10. 2014 navrhl, aby soud žalobu zamítl, a s ohledem na charakter námitek odkázal na písemné vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí.

[7] Jednotlivé žalobní námitky nejsou podle žalovaného důvodné. Ve věci pojmu nemovitost žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a uvedl i, že skutečnost, zda je stavba zapsaná v katastru nemovitostí, není pro její posouzení jako předmětu daně z převodu nemovitostí významná.

[8] Následně se žalovaný vyjádřil k pojmu nemovitost s tím, že spojení se zemí pevným základem vyjadřuje především jejich neoddělitelnost od země nebo určitý trvalý charakter. Žalovaný odkázal i na rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 483/01 ze dne 6. 5. 2003 a zde prezentovaný názor, že nemovitost jako věc nesmí být oddělitelná od země, aniž by došlo k jejímu poškození a spojení věci se zemí musí být zároveň takové, aby bylo schopno odolat účinkům přírodních vlivů a účinkům vlastního působení. Zároveň žalovaný poukázal i na rekodifikaci soukromého práva a znění § 498 odst. 1 věta druhá zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.

[9] Za nedůvodnou označil žalovaný i námitku nesprávného hodnocení závěrů znaleckého posudku ing. P. T., a to s odkazem na zásadu volného hodnocení důkazů. Stejně tak za nedůvodné označil i zbývající námitky, jelikož dle názoru žalovaného nesplnil žalobce podmínky pro osvobození od daně z převodu nemovitostí.

[10] Dne 18. 12. 2014 krajský soud obdržel repliku žalobce k vyjádření žalovaného. Žalobce setrval na všech žalobních bodech. Mimo jiné v replice respektuje stanovisko žalovaného, že skutečnost, zda jsou kanalizace a vodovody nemovitosti či nikoliv, je právní hodnocení. Žalobce souhlasí i s tím, že znalec není osobou, které by přímo náleželo tuto věc právně posoudit, ale domnívá se, že stanovisko znalce může být pro relevantní právní hodnocení věci přínosem a může pomoci učinit ve věci správný závěr. Žalobce trvá na tom, že kanalizační řady nemohou splňovat podmínku spojení se zemí pevným základem. Žalobce zastává stanovisko, že existují důvodné pochybnosti, zda lze kanalizační řady při převodu daňově zatížit, když nesplňují podmínku nemovitosti ve smyslu občanského zákoníku.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[11] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

[12] Předně je třeba konstatovat, že shodnou právní otázkou se zdejší soud zabýval již v rozsudcích ze dne 24. 2. 2016 ve věcech vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 Af 28/2014 a sp. zn. 31 Af 29/2014 (v obou případech byl žalobcem Rožnov pod Radhoštěm a žalovaným Odvolací finanční ředitelství). Na právním názoru uvedeném v těchto rozsudcích nemá zdejší soud důvod cokoli měnit. Námitky v nyní posuzované věci a ve věcech vedených pod sp. zn. 31 Af 28/2014, resp. 31 Af 29/2014, jsou obdobné. Jediným rozdílem

mezi posuzovanými věcmi je předmět vkladu, když v nyní posuzované věci došlo ke vkladu kanalizačních řadů.

[13] Obdobně jako v citovaných věcech i v daném případě je mezi žalobcem a žalovaným základním sporem vymezení pojmu nemovitost ve vztahu ke kanalizačním řadům. Od toho se odvíjí další otázky, a to zda je možné kanalizační řady považovat za předmět daně dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí a zda je možné v tomto případě vyměřit daň z převodu nemovitostí správcem daně, případně zda jsou zde splněny podmínky pro osvobození od daně z převodu nemovitostí.

[14] Dne 1. 1. 2014 nabylo účinnosti zákonné opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí. Tímto zákonným opatřením došlo ke zrušení zákona č. 537/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů. Dle přechodných ustanovení tohoto zákonného opatření, dle ustanovení § 57 se užije pro daňové povinnosti u daně dědické, daně darovací a daně z převodu nemovitostí, jakož i pro práva a povinnosti s nimi související, vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu, zákon č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu. Proto námitka žalobce týkající se splnění podmínek pro jeho osvobození od daně z převodu nemovitostí na základě účinné právní úpravy je bezpředmětná.

[15] Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce zvýšil smlouvou o vkladu (ze dne 20. 11. 2011, č. VaK/121/2011) základní kapitál obchodní společnosti Vodovody a kanalizace Vsetín, a.s., když do základního kapitálu této obchodní společnosti vložil stávající kanalizaci specifikovanou v žalobě. Tento nepeněžitý vklad byl oceněn znaleckým posudkem v hodnotě 11.048.000 Kč. Dne 1. 8. 2012 bylo Finančnímu úřadu ve Valašském Meziříčí podáno daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí.

[16] Jako první se musel krajský soud zabývat otázkou týkající se právního vymezení kanalizačního řadu. Dle ustanovení § 119 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, jsou nemovitostmi pozemky a stavby spojené se zemí pevným základem. Dle § 2 odst. 1 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, je kanalizace provozně samostatný soubor staveb a zařízení zahrnující kanalizační stoky k odvádění odpadních vod a srážkových vod společně nebo odpadních vod samostatně a srážkových vod samostatně, kanalizační objekty, čistírny odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizace. Odvádí-li se odpadní voda a srážková voda společně, jedná se o jednotnou kanalizaci a srážkové vody se vtokem do této kanalizace přímo, nebo přípojkou stávají odpadními vodami. Odvádí-li se odpadní voda samostatně a srážková voda také samostatně, jedná se o oddílnou kanalizaci. Kanalizace je vodním dílem. (srov. s věcmi sp. zn. 31 Af 28/2014 a 31 A 29/2014 a s vymezením vodovodu, který je dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích vodovod vymezen jako provozně samostatný soubor staveb a zařízení zahrnující vodovodní řady a vodárenské objekty, jimiž jsou zejména stavby pro jímání a odběr povrchové nebo podzemní vody, její úpravu a shromažďování. Vodovod je vodním dílem.)

[17] Dle ustanovení § 55 odst. 1 písm. c), zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále též „vodní zákon“) je vodní dílo stavbou. Vodním dílem se myslí zejména také stavby kanalizačních stok, kanalizačních objektů, čistíren odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizací. Není tedy sporu o tom, že kanalizační řad, resp. kanalizace je stavbou, otázka je jestli se jedná o stavbu, která je spojená se zemí pevným základem.

[18] Ke spojení se zemí pevným základem se vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 6. 5. 2003, sp. zn. I ÚS 483/01, podle kterého „spojení se zemí pevným základem je možno stručně charakterizovat tak, že věc nesmí být oddělitelná od země, aniž by došlo k porušení věci. Pevné spojení věci se zemí musí být zároveň takové, aby bylo schopno odolat zejména účinkům přírodních vlivů dané lokality na věc a účinkům vlastního působení věci. Z hlediska stavebního je pevný základ základovou prostorovou konstrukcí geometricky a fyzikálně jednoznačně vymezenou a definovanou, a to pro konkrétní stavební objekt, v konkrétní lokalitě a v konkrétních vnitřních a vnějších podmínkách.“

[19] K pojmu stavby se vyjádřil ve svém rozhodnutí Nejvyšší soud ze dne 19. 10. 2012, sp. zn. 28 Cdo 838/2012: „stavba, kterou nelze bez nežádoucích obtíží, spočívajících v neúměrných nákladech, v technické náročnosti, v nebezpečí nadměrného poškození znehodnocení, přemístit z pozemku, na němž stojí, na jiné místo, tedy stavba relativně trvalého charakteru.“

[20] Je dále nutné posoudit způsob možného oddělení kanalizace od zemského povrchu. Ze znaleckého posudku je zřejmé, že jednotlivé kanalizace jsou uloženy pod zemí v hloubce od 1,2 m do 3,5 m, tudíž jsou zcela pod zemským povrchem. Soud v této věci odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Afs 131/2014 – 31: „Pokud je základním účelem základové konstrukce staveb prostorová fixace stavby k zemskému povrchu, pak tohoto účelu je v případě plynovodu dosaženo již jeho pevným umístěním pod tento povrch a fixací v půdě.“ V projednávané věci se nicméně jedná o kanalizační řad, ale dle účelu a technického provedení plynovodu je možné úpravu použít i na projednávaný případ jelikož plynovod je dle ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) bodu 10 zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona, zařízení k potrubní dopravě plynu přepravní nebo distribuční soustavou a přímé a těžební plynovody. Dle ustanovení 2 odst. 3 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, je provozování vodovodů nebo kanalizací souhrn činností, kterými se zajišťuje dodávka pitné vody nebo odvádění a čištění odpadních vod. V obou případech se jedná o přepravu či distribuci „suroviny“ distribuční soustavou (jakkoliv pojem „surovina“ v případě kanalizace může působit neadekvátně, stále je splašková voda vodou, tedy surovinou, byť určenou k následnému vyčištění a vrácení zpět do přírody). Soud si je vědom, že se nejedná o technologicky totožné soustavy, ale přesto principiálně jsou konstrukčně obdobné, neboť se jedná o potrubí sloužící k přepravě suroviny. V případě plynovodu je možné jeho uložení do země a v takovém případě se jedná o podstatnou shodu s vodovody i kanalizačními řady. V této souvislosti soud zdůrazňuje část rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týkající se oddělení věci od zemského povrchu: „Představě movité věci korespondují konvenční způsoby jejího oddělení od zemského povrchu (tah, zdvih), při kterých dochází pouze k překonávání fyzického tření věci o zemský povrch či k překonání gravitační síly. Je nerozhodné, zda a po jaké době případné tření vede k poškození věci. Podstatné je, že při oddělení není překonávána konstrukce, jejímž účelem je zachovat

věc pevně spojenou se zemským povrchem, věc není „vytržena“ z původního umístění....“ Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že: „Je proto třeba trvat na tom, aby oddělení věci od zemského povrchu bylo možné přirozeným způsobem, bez násilí překonávajícího dosavadní pevné spojení se zemským povrchem.“

[21] Na základě výše uvedeného soud dospěl k názoru, že jestliže je nutné u kanalizace, resp. kanalizačního řadu, stejně jako u plynovodu, při jeho oddělení od zemského povrchu překonávat násilí, které je nutné k vyzdvižení kanalizace, resp. kanalizačního řadu, ze zemského povrchu a nelze jej vyjmout zcela přirozeným způsobem bez poškození soustavy, bez porušení konstrukčního řešení, a poškození zemského povrchu je zřejmé, že kanalizace nemůže být považována za věc movitou. Podstatou nemovitosti je jeho fixace v půdě a neoddělitelnost od země, aniž by došlo k porušení věci. V případě kanalizace, resp. kanalizačního řadu, uloženého v zemi je jakákoliv manipulace bez poškození konstrukčního řešení vyloučena. Podstatou movité věci je naopak možnost mobility a jeho bezproblémového přemístění. Soud proto dospěl k názoru, že kanalizace, resp. kanalizační řad, je nemovitost dle ustanovení § 119 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku.

[22] Skutečnost, že se kanalizace, stejně jako vodovody dle ustanovení § 5 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích nezapisují do katastru nemovitostí, neznamená, že se nejedná o nemovitost. Komentář k zákonu o vodovodech a kanalizacích k ustanovení § 5 uvádí, že vlastnické vztahy k vodovodům a kanalizacím se do katastru nemovitostí obecně nezapisují (srov. též § 20 vodního zákona). Některé části vodovodů a kanalizací se do katastru nemovitostí zapisují jako stavba technického vybavení [blíže viz přílohu č. 4 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška)], pokud budou naplňovat definici budovy ve smyslu § 2 katastrálního zákona (tj. půjde-li o nadzemní stavby spojené se zemí pevným základem, které jsou prostorově soustředěny a navenek převážně uzavřeny obvodovými stěnami a střešní konstrukcí). (Rubeš, Pavel. *Zákon o vodovodech a kanalizacích (274/2001 Sb.) - komentář*. Praha: Wolters Kluwer. 2014. 284 s. ISBN 978-80-7478-618-1).

[23] Samostatnou otázkou v této souvislosti je hodnocení předloženého znaleckého posudku. Znalecký posudek slouží primárně k zodpovězení otázek skutkových. Znalec by se tedy měl vyjádřit k povaze kanalizace, jeho uložení, technologii apod. a následně správní orgán na základě znaleckého posudku přijmout závěr o právní povaze kanalizace jako věci movité či nemovité. Toto posouzení je však již hodnocením právním, které znalci nepřísluší. Proto jeho tvrzení o tom, zda se jedná či nejedná o nemovitost je ve výsledku irelevantní.

[24] Obdobně jako v případě vodovodů (věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 Af 28/2014, resp. 31 Af 29/2014) lze odkázat i na doktrinální výklad k ustanovení § 2 zákona o vodovodech a kanalizacích. (srov. Rubeš, Pavel. *Zákon o vodovodech a kanalizacích (274/2001 Sb.) - komentář*. Praha: Wolters Kluwer. 2014).

[25] Obdobně lze odkázat i na důvodovou zprávu k zákonu č. 89/2012 Sb., občanskému zákoníku, která v ustanovení § 498 vysvětluje, že také u vodovodů a kanalizací se nic nemění proti stávající úpravě; jedná se o nemovité věci, které se zapisují do majetkové evidence podle zákona o vodovodech a kanalizacích, nikoli do katastru nemovitostí. Z čehož vyplývá, že

kanalizace byla považována za nemovitost i před nabytím zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.

[26] Podle zdejšího soudu je nesporné, že kanalizace, resp. kanalizační řad, je nemovitostí. Z toho důvodu se soud nezabýval námitkou žalobce, který požaduje výslech znalce Ing. P. T. jako svědka a navrhuje provést výslech nezávislého znalce z oboru stavebnictví. Soud na základě spisového materiálu konstatuje, že tento požadavek je nadbytečný, jelikož veškeré informace, které jsou potřebné pro vypořádání se s právní otázkou, týkající se nemovitosti obsahuje spisový materiál.

[27] Předmětem daně z převodu nemovitosti je dle ustanovení § 9 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitostem. Další otázkou, se kterou se musí soud vypořádat je, zda je nepeněžitý vklad do základního kapitálu obchodní společnosti předmětem daně z převodu nemovitosti.

[28] Soud dospěl na základě výše uvedeného k názoru, že kanalizace, resp. kanalizační řady, jsou nemovitostmi. Pro zákon o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí je vklad nemovitosti považován za úplatnou operaci, kdy je úplata spatřována právě v obchodním podílu, který společník obchodní společnosti na základě vkladu získá. Což vyplývá mimo jiné i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č.j. 6 Afs 300/2014-27: „Dle § 9 odst. 1 zákona o trojdani předmětem daně z převodu nemovitostí je úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitostem. Úplatou je třeba rozumět veškerá finanční plnění dohodnutá mezi převodcem a nabyvatelem a sjednaná ke dni převodu vlastnického práva k nemovitosti, jakož i veškerá protiplnění, která nemusí být nutně vyjádřena v penězích, nicméně znamenají hospodářský prospěch či přírůstek. Pro účely zákona o trojdani je vklad společníka obchodní společnosti považován za úplatnou operaci, kdy úplata je spatřována v obchodním podílu, který společník obchodní společnosti na základě vkladu získá. Vklad nemovitosti do základního kapitálu obchodní společnosti je tedy posuzován jako úplatný převod vlastnického práva k nemovitosti a jako takový podléhá dani z převodu nemovitostí.“

[29] Vklad nemovitosti do základního kapitálu společnosti je tedy posuzován jako úplatný převod vlastnického práva k nemovitosti a jako takový podléhá dani z převodu nemovitostí. Vklady nemovitostí do obchodní společnosti provedené dle obchodního zákoníku (to je vklady do základního jmění obchodních společností) byly již ode dne účinnosti zákona č. 357/1992 Sb., to je od 1. 1. 1993, osvobozeny od daně z převodu nemovitostí. Z toho, že vklady nemovitostí byly a jsou, osvobozeny od daně z převodu nemovitostí jednoznačně vyplývá, že pro účely zákona o dani dědické, darovací a z převodu nemovitostí jsou vklady považovány za úplatnou operaci (úplata je spatřována v obchodním podílu, který společník obchodní společnosti na základě vkladu získá). (Nesrovnal, J., Škampa, J. *Osvobození od daně z převodu nemovitostí*. Tributum. 1999, č. 2 str. 4-5)

[30] Z výše uvedené doktríny a judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nepeněžitý vklad ve formě nemovitosti do základního kapitálu splňuje podmínky dle ustanovení § 9 zákona o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, tudíž jedná se o předmět daně. Nepeněžitý vklad do základního kapitálu obchodní společnosti podléhá

dani z převodu nemovitosti dle zákona o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí.

[31] Z žaloby vyplývá, že žalobce ukončil svoji účast jako akcionáře ve společnosti Vodovody a kanalizace Vsetín a.s. na základě požadavku Státního fondu životního prostředí. Soud konstatuje, že k tomu, aby došlo ke splnění podmínky osvobození od daně z převodu nemovitosti na základě ustanovení § 20 odst. 6 písm. d) zákona o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí ve znění účinném pro projednávanou věc musí žalobce zůstat po vkladu nemovitosti do základního kapitálu společnosti akcionářem ještě po dobu pěti let od vkladu. Ustanovení § 20 odst. 6 písm. d) stanovuje, že od daně z převodu nemovitostí jsou osvobozeny vklady vložené do základního kapitálu obchodní společnosti nebo družstva podle obchodního zákoníku nebo podle právního řádu jiného evropského státu (dále jen „vklad“), má-li tato obchodní společnost nebo družstvo sídlo v tuzemsku nebo na území jiného evropského státu. Je-li vkladem nemovitost, osvobození se neuplatní, jestliže do pěti let od vložení vkladu zanikne účast společníka obchodní společnosti nebo člena v družstvu (dále jen "společník"), s výjimkou případu úmrtí společníka, a nemovitost není společníku vrácena.

[32] K výše uvedenému soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2008, č. j. 5 Afs 62/2008-52, kde Nejvyšší správní soud konstatuje: „*Zákon č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, v § 20 odst. 6 písm. e) váže podmínku (podmíněného) osvobození na setrvání společníka v obchodní společnosti (aniž by některou z nich vylučoval nebo pro ni stanovil odchylný daňový režim) a na skutečnost, že mu nemovitosti nebyly vráceny. Zánikem přitom, dle Nejvyššího správního soudu, nelze rozumět jen naplnění podmínek zániku účasti ve smyslu § 148 a násl. obchodního zákoníku (tj. zrušení účasti společníka soudem, vyloučení společníka, dohoda o ukončení), jak dovozuje stěžovatel, ale faktický stav, že společník již není účasten ve společnosti, a to bez ohledu na formě, v níž je faktická účast vyjádřena (obchodní podíl, akcie). Uvedené ustanovení proto plně dopadá i na případy vkladu do akciové společnosti.*“ (Pozn. ve znění zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí ve znění do 31. 12. 2012 je ustanovení § 20 odst. 6 písm. e) uvedeno pod písm. d).

[33] Sám žalobce poukazuje na to, že podmínku setrvání společníka v obchodní společnosti po dobu pěti let nesplnil. Důvody proč podmínku žalobce nesplnil, jsou pro posouzení věci irelevantní, jelikož dle právních předpisů není možnost žádné výjimky či prominutí této podmínky pro osvobození daně z převodu nemovitosti z důvodu čerpání dotací z Evropské unie.

[34] Soud na základě výše uvedeného shrnuje, že kanalizace, resp. kanalizační řady, jsou nemovitostmi. Nepeněžitý vklad ve formě nemovitosti do základního kapitálu obchodní společnosti je úplatným převodem a tudíž předmětem daně z převodu nemovitosti dle ustanovení § 9 odst. 1 o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí. Na žalobce se nevztahuje žádná výjimka vedoucí k osvobození od placení daně z převodu nemovitosti. Soud shledává žalobu nedůvodnou a žalobu zamítá.

V. Shrnutí a náklady řízení

[35] S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[36] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu